



ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่มีผู้นิยมใช้กันมากจนได้รับการยอมรับว่าเป็นภาษาสากลที่ใช้ติดต่อกันทั่วไปแทบทุกประเทศ แม้แต่ในประเทศไทยเองภาษาอังกฤษก็เข้ามามีบทบาทสำคัญเป็นอย่างมากต่อชีวิตในสังคมปัจจุบัน โดยเราจะพบเห็นหรือสังเกตได้จากสินค้าต่าง ๆ มักมีฉลากแสดงแหล่งเครื่องหมายการค้าและวิธีใช้เป็นภาษาอังกฤษ บ้ายโฆษณาป้ายชื่อร้านมักจะมีภาษาอังกฤษกำกับอยู่ด้วย ผู้ที่อ่านภาษาอังกฤษได้ก็ย่อมได้เปรียบ (พิศรวัลย์ โกวิทวดี 2515 : 1) นอกจากนั้นภาษาอังกฤษยังเป็นเครื่องมือติดต่อกันระหว่างประเทศไทยกับประเทศอื่น ๆ ทั้งในด้านการพูด การอ่านและการเขียน / ดังนั้นเพื่อให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้ผลดี เด็กจึงควรได้รับการฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ในระดับที่จะนำเอาไปใช้ประโยชน์ได้จึงจำเป็นต้องหาวิธีสอน วิธีการฝึกการใช้ภาษาให้มีประสิทธิภาพ และองค์ประกอบที่จะทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้ผลมีหลายประการ คือ ทัศนคติ หลักสูตร วัสดุอุปกรณ์ เทคนิคการสอน การจัดบรรยากาศของห้องเรียนให้หน้า-เรียน และการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้น่าสนใจ เพื่อสร้างความสนใจของเด็ก (จามรี สุภกร 2523 : 1) นอกจากนั้นอัจฉรา วงศ์โสธร (2520 : ไม่ปรากฏเลขหน้า) ยังได้กล่าวเสริมไว้ในทำนองเดียวกันว่าความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาของนักเรียนขึ้นอยู่กับ (1) สติปัญญาและความถนัด (2) ทัศนคติที่ถือต่อการเรียนและแรงจูงใจซึ่งทำให้เกิดความพยายามในการเรียน

ประเทศไทยได้จัดให้มีการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษกันอย่างจริงจังเมื่อประมาณ 50 กว่าปีมาแล้วโดยกระทรวงศึกษาธิการได้บรรจุเข้าเป็นรายวิชาหนึ่งในหลักสูตร ให้นักเรียนทุกคนเรียนวิชาภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ขึ้นไป

(มาลินี จันทวิมล 2521 : 94) ได้มีผู้ค้นคว้าวิธีสอนภาษาต่างประเทศแบบต่างๆ เพื่อที่จะให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนมากที่สุดซึ่ง สุโร พงษ์ทองเจริญ (2526 : 21 - 40) ได้รวบรวมวิธีสอนภาษาต่างประเทศแบบต่างๆ ที่มีผู้นำมาใช้ในประเทศไทย สำหรับผู้เริ่มเรียนทั้งในอดีตและปัจจุบันไว้ดังต่อไปนี้

1. วิธีไวยากรณ์และแปล (Grammar Translation Method)
2. วิธีตรง (Direct Method)
3. วิธีฟังและพูด (Audio - Lingual Method)
4. แนวการสอนแบบรับรู้ (Cognitive Approach)
5. การสอนภาษาแบบเงียบ (The Silent Way)
6. การสอนภาษาแบบเอกัตภาพ (Individualized Instruction)
7. แนวการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมาย (Communication Approach)

วิธีไวยากรณ์และแปล (Grammar Translation Method)

เป็นวิธีสอนที่เน้นให้ผู้เรียนท่องจำกฎเกณฑ์ ข้อยกเว้น และการใช้การแปลเป็นหลัก ผู้เรียนจะได้รับการฝึกให้แปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย และแปลภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ โดยในการแปลจะต้องคำนึงถึงหลักของไวยากรณ์ทุกครั้ง เช่น อะไรเป็นประธาน พจน์อะไร กาดอะไร และเครื่องหมายสำคัญที่มีความจำเป็นสำหรับวิธีสอนนี้คือ พจนานุกรมภาษาไทย - อังกฤษ

วิธีตรง (Direct Method)

วิธีนี้ผู้เรียนจะถูกสอนโดยใช้ภาษาอังกฤษตลอด ไม่ว่าจะเป็นทักษะการฟัง การพูด การอ่าน หรือการเขียนก็ตาม ผู้เรียนไม่จำเป็นต้องท่องกฎเกณฑ์หรือคำศัพท์ แต่ผู้เรียนจะเรียนไวยากรณ์ด้วยการใช้และการพูดประโยคต่างๆ ด้วยปากเปล่าซ้ำๆ ไม่มี การแปล ส่วนในการสอนศัพท์ก็จะใช้วัตถุหรือรูปภาพเข้าช่วย และจะสอนในลักษณะของรูปประโยค เช่น ถ้าครูจะสอนคำว่า " pencil " ก็จะใช้บัตรคำสนทนาพร้อมทั้ง ถาม และตอบดังนี้

ถาม : What is that ?

ตอบ : It is a pencil .

วิธีสอนวิธีนี้เน้นในเรื่องความเข้าใจและการใช้ทักษะในคำภาษาโดยอาศัยหลักที่ว่าภาษาพูดเป็นภาษาแรกจึงต้องใช้วิธีฝึกปากเปล่าก่อน แล้วจึงสอนอ่านและเขียน

วิธีฟัง - พูด (Audio - Lingual Method)

วิธีนี้ยึดหลักจิตวิทยาการเรียนรู้แบบศึกษาพฤติกรรม (Behaviorism) ซึ่งมีลำดับขั้นของการสอนดังนี้

1. การสอนจะต้องเริ่มด้วยการออกเสียงให้ถูกต้องเสียก่อนไม่ว่าจะเป็นการสนทนาหรือสอนคำศัพท์
2. ครูผู้สอนจะต้องสอนโครงสร้างของภาษาจากง่ายที่สุดขึ้นไปเป็นขั้น ๆ
3. ในระยะแรก ๆ ที่เรียน ไม่จำเป็นจะต้องรู้คำศัพท์มาก ใช้คำศัพท์เท่าที่จำเป็นจะต้องนำไปฝึกในเรื่องโครงสร้างเท่านั้น เมื่อผู้เรียนรู้จักโครงสร้างดีแล้ว ต่อจากนั้นก็เพิ่มพูนคำศัพท์ได้เมื่อเรียนมาก ๆ ขึ้น และสามารถนำคำศัพท์นั้น ๆ ไปใช้ได้อย่างถูกต้องตามโครงสร้างที่ตนแม่นยำแล้ว
4. การสอนจะตั้งต้นด้วยการสอนการออกเสียง โครงสร้าง (ไวยากรณ์) คำศัพท์ การเขียนและการอ่าน
5. การสอนทุกชนิดจะต้องให้ผู้เรียนฝึกปากเปล่าจนคล่องเสียก่อน แล้วจึงสรุปกฎเกณฑ์

แนวการสอนแบบการเรียนรู้ (Cognitive Approach)

วิธีสอนนี้เกิดจากแนวคิดที่เชื่อว่าการเรียนรู้ภาษาเป็นกระบวนการสร้างสรรค์ในสมองซึ่งรับรู้รูปแบบต่าง ๆ ของภาษาแล้วสร้างเป็นกฎเกณฑ์บันทึกไว้ในสมอง ซึ่งมีขั้นตอนในการเรียนการสอนดังนี้

1. สอนกฎเกณฑ์ทางภาษาซึ่งประกอบด้วยเสียง คำศัพท์และไวยากรณ์
2. ครูสร้างสถานการณ์ที่เหมือนจริงเพื่อจูงใจให้ผู้เรียนอยากพูด เขียนและลองแก้ปัญหาทางภาษา โดยส่งเสริมให้ผู้เรียน รู้จักคิดแก้ปัญหาโดยอาศัยกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์และสามารถที่จะนำไปใช้ได้ใหม่
3. การสอนจะมุ่งให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในทักษะการฟัง พูด อ่านและเขียน ซึ่งในแต่ละชั่วโมงอาจมีเพียงทักษะใดทักษะหนึ่ง และในการทำแบบฝึกหัดครูจะให้ประโยคทั้งถูกและผิดให้นักเรียนค้นหาข้อผิดพลาดและแก้ไขให้ถูกต้องจนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง

การสอนภาษาแบบเงียบ (The Silent Way)

วิธีนี้ประยุกต์มาจากทฤษฎีการเรียนรู้แบบการรับรู้ สอนให้ผู้เรียนหัดคิดอย่างมีขั้นตอน ครูเป็นฝ่ายเงียบ คือพูดน้อยที่สุด ครูเป็นแค่เพียงผู้พูดประโยคหรือคำเป็นตัวอย่างน้อยครั้งที่สุด ขณะเดียวกันก็เพิ่มโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาที่เรียน ให้มากที่สุดโดยใช่ " การเงียบ " เป็นเครื่องจูงใจ เพราะการเงียบจะช่วยให้ทำงานได้ดีขึ้น นักเรียนสามารถติดตามการเรียนรู้ไปโดยตลอด และได้ใช้ความคิดในการคิดข้อความที่ต้องการจากสิ่งที่ได้ยินในระยะเวลาอันสั้น ทั้งยังเป็น การบังคับให้นักเรียน เพิ่มความสนใจในการเรียนมากขึ้น นักเรียนจะเรียนโดยการใช้สติปัญญาและความคิดมากกว่าการท่องจำ ตลอดเวลาที่เรียน นักเรียนจะมีอิสระในการใช้ภาษาอย่างเต็มที่ โดยมีครูเป็นผู้ฟังและติดตามการเรียนรู้โดยตลอด ด้วยเหตุนี้นักเรียนจึงมีโอกาสฝึกการใช้ภาษามากถึงร้อยละ 90

อุปกรณ์ที่สำคัญในการสอนโดยวิธีนี้คือ แท่งไม้สี่เหลี่ยม (Rods) ที่มีขนาดและสีต่างๆกัน แผนภูมิแสดงเสียงและคำซึ่งเขียนโดยใช้สี เป็นตัวนำในการออกเสียงและช่วยในเรื่องการจำ นอกจากนี้ยังมีรูปภาพ แบบฝึกหัด และหนังสือประกอบด้วย

การสอนแบบเอกัตภาพ (Individualized Instruction)

วิธีสอนนี้เน้นในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียน โดยยึดทฤษฎีที่ว่า ผู้เรียนแต่ละคนนั้น มีวิธีเรียนและความสนใจในเนื้อหาต่างกัน พัฒนาการทางกาย สติปัญญา สังคมและอารมณ์ก็ต่างกัน เมื่อเป็นเช่นนี้การเรียนการสอนก็ควรจะต้องสนอง ความแตกต่างที่เป็นอยู่ เพราะการใช้วิธีสอนอย่างเดียวกันกับนักเรียนทุกคน จะให้ผลดีเหมือนกันย่อมไม่ได้

หลักการสำคัญของการสอนแบบเอกัตภาพ

เป็นการสอนเพื่อสนองความต้องการและความสนใจของผู้เรียนแต่ละคนโดยมุ่งจัดขอบบพร่องของการเรียนการสอนแบบเดิมที่จัดให้นักเรียนที่มีความสามารถต่างกัน และมีความสนใจต่างกันเรียนในสิ่งเดียวกันไปพร้อมๆกัน การสอนแบบนี้เป็นพัฒนาการ

ของการจัดการศึกษาตามแนวใหม่ ซึ่งปฏิรูประบบการเรียนการสอนและการจัดห้องเรียน จากรูปแบบเดิมที่มีครู เป็นศูนย์กลางเป็นผู้นำแต่เพียงผู้เดียว มาเป็นระบบที่ครูและนักเรียน มีส่วนรับผิดชอบร่วมกัน โดยในควรวัดกิจกรรมการสอนแต่ละครั้งนั้น

1. ครูจะสอนในสิ่งที่นักเรียนจะต้องเรียนพร้อมกันทั้งชั้นแล้วแบ่งนักเรียนเป็น กลุ่มย่อย 3 - 5 กลุ่ม มีหัวหน้ากลุ่มคอยดูแลความเรียบร้อย แต่ละกลุ่มจะทำงานตามที่ ครูมอบหมายให้ทำด้วยตนเอง

2. การเรียนอ่านและเขียนนั้นจะเป็นการเรียนด้วยตนเองโดยมีครูคอยให้คำแนะนำช่วยเหลือ

3. เมื่อนักเรียนปฏิบัติกิจกรรมใดแล้วจะนำมาให้ครูดู แล้วจะไปทำเครื่องหมายในตาราง (Progress chart) เพื่อเป็นหลักฐานว่าในครั้งนั้น ๆ คนใดทำงานอะไรไปบ้างแล้ว นักเรียนบางคนที่เรียนได้เร็วอาจเลือกทำกิจกรรมมากกว่าหนึ่งอย่างก็ได้ตามความสามารถและความสนใจของตนเองแต่ครูจะต้องเป็นผู้รับรู้อ

วิธีสอนเพื่อสื่อความหมาย (Communicative Approach)

วิธีนี้มุ่งให้ผู้เรียนนำความรู้ที่ได้จากการเรียนภาษามาใช้ได้ในสถานการณ์จริง จึงเน้นที่เนื้อหาที่จะใช้ในการสื่อสารมากกว่าที่จะเน้นเสียงและรูปประโยค ซึ่งมีหลักการสำคัญในการสอนคือ

1. เสนอบทเรียนในลักษณะของบทสนทนาสั้น ๆ ใช้สถานการณ์ที่สร้างขึ้นให้เกี่ยวข้องกับผู้เรียนเพื่อสร้างความสนใจ

2. ฝึกการสนทนาเป็นรายบุคคลและรายกลุ่ม โดยใช้กิจกรรมต่าง ๆ มาเสริมเพื่อให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้คล่องแคล่วและถูกต้อง

3. แบบฝึกหัดจะเป็นการฝึกเกี่ยวกับมารยาทในการพูดและการเลือกใช้คำศัพท์ และในการฝึกผู้เรียนจะต้องหัดแสดงท่าทางประกอบเพื่อทำให้การใช้ภาษานั้น ดูเป็นธรรมชาติ

~~วิธีสอนดังกล่าวข้างต้นบางวิธีก็ได้รับความนิยมแพร่หลาย บางวิธีก็ไม่เป็นที่ยอมรับกันเท่าใดนัก เพราะวิธีสอนแต่ละวิธีมักจะมีข้อจำกัดมากบ้างน้อยบ้างตามแต่ลักษณะขององค์ประกอบที่จะนำมาใช้กับวิธีสอนนั้น ๆ ถึงแม้ว่าครูที่สอนภาษาต่างประเทศจะได้นำเอาวิธีสอนแบบต่าง ๆ มาปรับปรุงเพื่อให้การเรียนการสอนของตน มีประสิทธิภาพ~~

ภาพมากขึ้นก็ตาม แต่ก็ยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควรและอาจจะกล่าวได้ว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยเท่าที่ผ่านมามีได้ผลไม่คุ้มค่ากับการลงทุน (มาลินี จันทวิมล 2521 : 94 - 101)

สุโร พงษ์ทองเจริญ (2520 : 1) ก็มีความเห็นเช่นเดียวกันว่าแม้จะมีการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมานานแล้ว แต่ผลที่ได้รับปรากฏว่าเมื่อนักเรียนเรียนจบหลักสูตรมัธยมศึกษาปีที่ 3 แล้ว ซึ่งหมายความว่านักเรียนได้ผ่านการเรียนภาษาอังกฤษมาแล้วเป็นเวลา 6 ปี แต่นักเรียนส่วนมากฟังภาษาอังกฤษเกือบจะไม่รู้เรื่อง พูดภาษาอังกฤษได้น้อยหรือไม่ได้เลย ความสามารถในการอ่านและทำความเข้าใจเนื้อความที่อ่านได้จับพืดันตันที่ยังอยู่ในเกณฑ์ต่ำ รู้คำศัพท์น้อยและไม่สามารถจะเขียนภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง นับว่าเป็นการสิ้นเปลืองเวลาไปโดยได้ผลไม่คุ้มค่านอกจากนี้ ประพาศน์ พุทธิธิประภา (1972 : 1 - 3) ได้ทำการศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยที่เรียนภาษาอังกฤษมาแล้วเป็นเวลา 6 - 10 ปี ผลปรากฏว่า นักเรียนไทยมีความสามารถอยู่ในขั้นต่ำมาก ซึ่งปัญหานี้ไม่ได้มีสาเหตุมาจากความไม่ฉลาดหากแต่เป็นเพราะนักเรียนเหล่านี้ไม่ได้รับการสอนที่ีพอ และผลจากการสำรวจความคิดเห็นของผู้สอนในระดับมหาวิทยาลัยในประเทศแคนาดา ที่มีคอบัญหาของนักเรียนไทยในประเทศนั้นพบว่า นักเรียนไทยมีปัญหาดังนี้

1. เมื่อมาอยู่ในระยะแรกมีปัญหามากในการสนทนา
2. มีความยุ่งยากในการฟังคำบรรยายในชั้น
3. ไม่สามารถจับใจความในหนังสืออ่านได้
4. มีปัญหามากในการออกเสียงพยัญชนะบางตัว ในตำแหน่งท้ายคำและมีปัญหาในการออกเสียงสระผสม
5. ไม่สามารถนำความคิดของตนมาใช้ในรูปประโยคที่ถูกต้อง
6. มีความสามารถในการเขียนอยู่ในขั้นต่ำ ซึ่งองค์ประกอบที่ไม่เอื้ออำนวย

ต่อการเรียนภาษาอังกฤษนั้นมีหลายประการแต่ประการสำคัญ คือ การที่จะเรียนภาษาอังกฤษได้ดีต้องขึ้นอยู่กับความถนัดและความสนใจในการเรียนภาษาของผู้เรียน และผู้เรียนจะต้องมีความพร้อมที่จะเรียน นอกจากนั้นควรได้รับแรงจูงใจที่ถูกต้องเหมาะสมจึงจะสามารถทำให้เรียนได้ดี พัดัน น้อยแสงศรี และ ส่องศรี โศปประเสริฐ (2520 : 44) ได้ให้ข้อคิดเห็นที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ว่า เด็กทุกคนมีแรงขับที่ทำได้ยาก

อยากเห็น อยากเรียนเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ในค่านการ เรียนรู้นั้นผู้เรียนย่อมจะเรียนสิ่งเดียวกันได้เร็วช้าต่างกัน มีวิธีเรียนและเวลาที่ใช้เรียนต่างกันด้วย ทั้งนี้เพราะเด็กแต่ละคนมีความแตกต่างกัน

Finocchiaro (1973 : 23) ได้กล่าวว่า ครูจะต้องเตรียมพร้อม ส่วรับความแตกต่างของนักเรียนแต่ละคน เพราะนักเรียนมีความสามารถในการเรียนแตกต่างกัน มีความสามารถในแต่ละทักษะและจะเรียนด้วยวิธีที่แตกต่างกัน ดังนั้น กิจกรรมต่าง ๆ ที่จัดไว้ในหลักสูตรควรจะต้องสนองความต้องการของนักเรียนแต่ละคน ให้มากที่สุด Farmer (1975 : 29) ได้เน้นเกี่ยวกับการคาดหวังของครูว่า ครูไม่ควรจะหวังให้เด็กทั้งหมดในห้องประสบความสำเร็จในการเรียนในอัตราที่เท่ากันและเห็นว่า แรงจูงใจหรือความสนใจของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญต่อความสำเร็จในการเรียนรู้นั้น ในค่านของจิตวิทยาการสอนนั้น พรหมณี ชูทัย (2522 : 31) ได้กล่าวว่า ควรจะเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เรียนตามความสามารถ เพราะเด็กแต่ละคนมีความแตกต่างกันทั้งทางสติปัญญา ร่างกาย สังคม และสิ่งแวดล้อม อารมณ์ อัตราความเร็วในการเรียนรู้ แรงจูงใจในการเรียนรู้ ความสนใจและวิธีการเรียนรู้ ดังนั้นการจัดการศึกษาจึงควรที่จะคำนึงถึงความแตกต่างของผู้เรียนเป็นหลัก และจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับความแตกต่างของผู้เรียนให้มากที่สุด เพื่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ✕

จากความล้มเหลวของการจัดการเรียนการสอนเท่าที่ผ่านมาแล้วนั้น อุไรวรรณ อินทรีย์ (2520 : 26 - 27) ได้สรุปว่า เนื่องมาจากการจัดการศึกษาไม่สอดคล้องและไม่เป็นไปตามความต้องการของผู้เรียนและจากการศึกษาพิจารณาสถานการณ์ต่าง ๆ ของการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเท่าที่ผ่านมาอย่างรอบคอบ คณะอนุกรรมการจัดทำหลักสูตรและสื่อการสอนระดับประถมศึกษา ได้กล่าวสรุปว่า ถ้าจะให้การสอนภาษาอังกฤษในระดับนี้ได้ผล ควรจะมีการเปลี่ยนแปลงทิศทางในการเลือกเนื้อหาและวิธีสอน ครูควรจะต้องหยุดคิดว่าภาษาอังกฤษไม่ใช่วิชาบังคับอีกต่อไปหากแต่เป็นวิชาเลือกที่นักเรียนควรจะได้เรียนตามความสนใจของตน ในการสอนนั้นควรจะเน้นให้นักเรียนใช้ภาษาได้และแนวการสอนควรใช้วิธีการฝึกโดยใช้กลุ่มเป็นศูนย์กลางในการฝึกและใช้กิจกรรมเป็นเครื่องมือ

ในการจัดทำหลักสูตรและสื่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ คณะผู้จัดทำฯ ประกอบการเรียน English is Fun ได้กำหนดหลักการในด้านการสอนแก่ครู ดังนี้

ในการสอนนั้น นักเรียนเป็นผู้มีบทบาทสำคัญที่สุด นักเรียนทำงานเป็นกลุ่มเพื่อฝึกใช้ภาษาอย่างเต็มที่ ครูมีหน้าที่ในการจัดกลุ่มและป้อนงานให้นักเรียนแต่ละกลุ่มทำ

การเรียนการสอนดำเนินไปโดยอาศัยกิจกรรมเป็นสื่อในการเรียน นักเรียนฝึกใช้ภาษาเพื่อค้นหาหรือประดิษฐ์สิ่งของเพื่อสอบถามเรื่องราวที่ตรงการทราบหรือเพื่อจะแสดงความคิดเห็นในสถานการณ์ต่าง ๆ ครูมีบทบาทในฐานะผู้จัดกิจกรรม ผู้ให้คำอธิบายว่ากิจกรรมนั้น ๆ นักเรียนจะต้องทำอะไรบ้าง และเป็นผู้แนะในการฝึกภาษา

(กระทรวงศึกษาธิการ, กรมวิชาการ 2525 : 3)

ซึ่งจากหลักการดังกล่าวชี้ให้เห็นว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาเปลี่ยนจากแบบเดิมมาเป็น เน้นที่ตัวผู้เรียนเป็นหลัก แต่ยังไม่ได้มีการจัดกิจกรรมเพื่อสนองความแตกต่างและความสนใจของผู้เรียนเท่าที่ควร แต่เป็นการฝึกกิจกรรมระบกกุ่ม โดยให้แนวทางในการสอนแก่ครูดังนี้

1. ครูศึกษาเนื้อหาที่จะสอนอย่างดี รวมทั้งกิจกรรมที่จะใช้ในคอนนั้น ๆ
2. ครูอธิบายเนื้อหาที่จะสอนให้นักเรียนทั้งชั้นหรืออาจจะฝึกให้นักเรียนพูดพร้อมกันให้ถูกต้อง ครั้นแล้วจึงเรียกเด็กที่ครูคิดว่าจะร่วมกับครูทำกิจกรรมให้เพื่อนดูได้อย่างถูกต้องมาซักซ้อมความเข้าใจก่อนแล้วจึงดำเนินการสอนให้นักเรียนทั้งห้องดูเป็นตัวอย่าง อาจจะคงทำกิจกรรมเดียวกันนั้นซ้ำถึง 2 หรือ 3 ครั้งก็ได้ เพื่อให้นักเรียนทั้งหมดเข้าใจวิธีการ ในบางครั้งครูอาจจะฝึกทั้งห้องเรียนก่อนพร้อม ๆ กันก็ได้
3. ให้นักเรียนทำกิจกรรมเดียวกันนั้นในกลุ่มย่อย โดยให้มีการตรวจสอบความถูกต้องและแก้ไขกันเอง บางครั้งอาจจะแต่งตั้งนักเรียนที่เก่งที่สุดทำหน้าที่แทนครูก็ได้
4. ครูเดินตรวจตรา ให้นักเรียนในแต่ละกลุ่มได้ร่วมกิจกรรมโดยทั่วถึงและช่วยแนะนำกลุ่มที่ยังทำไม่ถูกต้อง
5. สำหรับนักเรียนที่อ่อนมาก ครูจะแต่งตั้งให้นักเรียนที่เก่งและมีความรับผิดชอบเป็นผู้เลี้ยงสอนเพิ่มเติมนอกเวลา แต่ครูจะต้องคอยหมั่นตรวจสอบว่าผู้เลี้ยงทำตามที่ครูมอบหมายหน้าที่หรือไม่ ถ้าไม่ทำก็อาจจะตั้งคนอื่นให้เป็นผู้เลี้ยงแทนก็ได้

(กระทรวงศึกษาธิการ, กรมวิชาการ 2525 : 7)

การจัดการ เรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวทางที่คู่มือครู English Is Fun Book 1 และ Book 2 ได้เสนอแนะไว้นั้นแสดงให้เห็นว่าคณะผู้จัดทำได้พยายามคิดค้นกิจกรรมและวิธีสอนที่ทันสมัยเพื่อให้การเรียนการสอนเป็นที่น่าสนใจ โดยพยายามยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางให้ผู้เรียนมีบทบาทมากที่สุด ถึงแม้ว่าคณะผู้จัดทำหลักสูตรและสื่อการเรียนจะตระหนักถึงความสำคัญถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียนเป็นอย่างดีก็ตาม แต่ก็ต้องประสบกับปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับการเรียนการสอนซึ่งเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นมานานแล้ว และก็ยังแก้ไขไม่ได้ประการแรกได้แก่ ตัวครูผู้สอน ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาส่วนใหญ่ไม่มีวุฒิในการสอนภาษาอังกฤษ, ไม่มีประสบการณ์ทางการสอน, ไม่ได้ผ่านการอบรมวิธีสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งทำให้ผู้สอนขาดทักษะและความชำนาญ (พรธณี สาคกริก 2514 : 58)

ประการที่ 2 เป็นปัญหาเกี่ยวกับตัวนักเรียน นักเรียนในแต่ละชั้นมีจำนวนมาก และมีความแตกต่างกัน (มาลินี จันทวิมล 2521 : 94 - 101) ทำให้ครูดูแลเอาใจใส่ไม่ทั่วถึง จึงได้พยายามจัดกิจกรรมให้เป็นกลุ่ม เพื่อให้ นักเรียนทุกคนมีโอกาสได้ฝึกทักษะทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

ดังนั้นคณะผู้จัดทำจึงได้เสนอแนวทางการสอนไว้ โดยระบุขั้นตอนของกิจกรรม เวลา และวิธีสอนไว้โดยละเอียด เพื่อที่จะช่วยให้ครูสามารถนำไปใช้ได้ทันทีแต่อย่างไรก็ตามกิจกรรมกลุ่มที่กำหนดให้ฝึกนั้น นักเรียนทุกคนจะต้องทำเหมือนกันหมดทั้งชั้น ซึ่งการที่กำหนดให้ทุกคนเรียนรู้เรื่องหนึ่งในระยะเวลาที่เท่า ๆ กัน และด้วยวิธีเดียวกันย่อมเป็นการขัดต่อจิตวิทยาที่ว่าเด็กแต่ละคนมีความแตกต่างกัน

สุมนทิพย์ แกนมนี (2524 : 101) ได้ทำการศึกษาและประเมินผลการศึกษาทดลองใช้หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ พบว่า ปัญหาและอุปสรรคทั่วไปที่ครูพบขณะทดลองใช้หลักสูตร ปัญหาที่เกี่ยวกับตัวนักเรียนนั้นเนื่องมาจากเด็กมีสติปัญญาแตกต่างกันมาก และคนมาจากครอบครัวที่มีสิ่งแวดล้อมต่างกัน ทำให้เด็กบางคนที่ไม่มีความพร้อมทางครอบครัวต้องขาดเรียนบ่อยและเรียนไม่ทันเพื่อน เมื่อทำกิจกรรมเด็กที่เรียนอ่อนมักจะทำไม่ได้ เด็กส่วนมากชอบทำกิจกรรมและไม่ชอบเรียน เด็กเขียนไม่เก่งและลายมือไม่สวยเพราะไม่มีแบบฝึกหัดให้เขียนมาก และจากการที่ตัวผู้วิจัยได้สอบถามครูผู้สอนหลายท่านถึงวิธีการสอนและการ

ฝึกกิจกรรมกลุ่มตามแผนการสอนในคู่มือถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในด้านทักษะต่าง ๆ ปรากฏว่า ครูส่วนใหญ่เห็นว่า วิธีสอนตามแผนการสอนนั้นทำให้เด็กมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ เพราะมีกิจกรรมให้เด็กได้เล่นแต่เด็กมักจะอ่อนในด้านทักษะการฟัง การอ่าน และการเขียน ส่วนทักษะการพูดนั้น ทำให้เด็กกล้าที่จะพูดแต่พูดไม่ชัด ซึ่งอาจจะ เป็นเพราะเด็กฝึกกันเองแล้วครูดูแลไม่ทั่วถึง และตัวผู้สอนเองก็ยังมี ความสับสนในค่านิยม และวิธีสอนตามที่แผนการสอนในคู่มือครูกำหนดมาให้

จากปัญหาที่เกิดขึ้นดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยมีความเชื่อว่าถ้าผู้เรียนมีโอกาส ได้เลือกลำดับการฝึกกิจกรรมตามความสนใจของคนแล้ว ผู้เรียนย่อมมีสัมฤทธิ์ผลในการ เรียนสูงขึ้น ซึ่งตรงกับข้อเสนอแนะของ เอสเบนเซน (Esbensen 1968 : 2) ที่ว่าการเรียนภาษาต่างประเทศ ถ้าจะให้ได้ผลต้องเริ่มจากกลุ่มเล็ก ๆ และควรให้ผู้ เรียนได้เลือกทำกิจกรรมตามความสนใจนอกจากนี้ต้องคำนึงถึงความแตกต่างของผู้เรียน ด้วย ส่วนทักษะการฟังและการพูดนั้น ถ้าจะให้ได้ผลก็จะต้องได้รับการฝึกจากครูโดยตรง

ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้คิดหารูปแบบวิธีฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการ เขียนภาษาอังกฤษ โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียนเป็นหลัก ซึ่ง วิธีฝึกกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจะใช้วิธีฝึกแบบกลุ่มย่อยและแบบรายบุคคลเป็นหลักและจัด ให้มีกิจกรรมลักษณะต่าง ๆ กัน หลาย ๆ กิจกรรม โดยจะนำเนื้อหาของ English Is Fun Book 2 บทเรียนที่ 21 - 24 มาปรับเข้ากับวิธีสอนแบบเอกัตถภาพ (Individualized Instruction) เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสเลือกทำกิจกรรม ตามความสนใจและเลือกลำดับขั้นการฝึกกิจกรรมเอง ซึ่งวิธีการฝึกกิจกรรมตามความ สนใจของผู้เรียนนั้น ผู้วิจัยได้อาศัยแนวทางการใช้สื่อและระบบการจัดเวลาเรียนของ JILAP (Jacaranda Individualized Language Arts Program) ซึ่งเป็นโครงการสอนภาษาอังกฤษแบบเอกัตถภาพ โดยสถาบันศูนย์ภาษาอังกฤษ ทยวง- มหาวิทยาลัย ไค่นามาทะครองใช้ในประเทศไทยตั้งแต่ปีพุทธศักราช 2514 มาเป็นแนว ทาง ซึ่งมีหลักการวิธีฝึกกิจกรรมดังนี้

1. ในการจัดการเรียนการสอนนั้นครูมีหน้าที่สอนและจัดเตรียมกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเลือกฝึกกิจกรรมตามความสนใจหลังจากที่ได้รับการสอนแล้ว

2. ในการฝึกนั้นผู้เรียนมีบทบาทสำคัญที่สุด จะต้องมีความรับผิดชอบในการเลือกปฏิบัติกิจกรรมตามความสนใจ และจะแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มย่อยประมาณ 2 - 3 กลุ่ม เพื่อสลับกันมารับการฝึกทักษะการฟังและการพูดจากครู ส่วนทักษะการอ่านและการเขียน ผู้เรียนจะฝึกด้วยตนเอง โดยเลือกปฏิบัติกิจกรรมตามที่ตนสนใจ

3. ในการฝึกกิจกรรมจะดำเนินไปโดยอาศัยสื่อการ เรียนการสอนที่มีลักษณะเป็นบัตรคำสั่งหรือ บัตรกิจกรรม (Job card) พร้อมทั้งมีแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนประกอบในงานนั้น ๆ

4. หลังจากการฝึกกิจกรรมตามความสนใจในแต่ละกิจกรรมแล้ว ผู้เรียนจะทำการบันทึกผลการฝึกด้วยตนเองลงในตารางการฝึก เพื่อทราบความก้าวหน้าและสามารถตรวจสอบข้อผิดพลาดในการทำกิจกรรมด้วยตนเองทันที

จากหลักการของวิธีสอนและวิธีฝึกกิจกรรมวิชาภาษาอังกฤษตามหลักสูตร ประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 และวิธีฝึกกิจกรรมตามแนวทางของ JTILAP นี้ ผู้วิจัยซึ่งเป็นครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาปีที่ 5 ดังกักสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสมุทรปราการใคร่ที่จะทำการทดลองการฝึกกิจกรรมทั้ง 2 แบบ ทั้งนี้เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในค่านทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในจังหวัดสมุทรปราการ ที่ได้รับการฝึกกิจกรรมทั้ง 2 แบบ และนำผลการทดลองที่ได้มาวิเคราะห์เพื่อเสนอแนะแก่ครูผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการ เรียนการสอนได้นำไปปรับปรุงวิธีการจัดการ เรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างกลุ่มที่เลือกล่าับการฝึกกิจกรรมเองและกลุ่มที่ฝึกกิจกรรมตามแผนการสอนในคู่มือครู ในค่านทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน

สมมติฐานของการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในค่านทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มที่เลือกล่าับการฝึกกิจกรรม

เอง และกลุ่มที่ฝึกกิจกรรมตามแผนการสอนในคู่มือครูแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ผู้วิจัยได้เลือกกลุ่มตัวอย่างประชากรเฉพาะ: นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดแหลมไผ่ อำเภอเมืองฯ สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2526 จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องละ 30 คน รวม 60 คน
2. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองสอน จำกัดขอบเขตเฉพาะในบทเรียนที่ 21 - 24 ในหนังสือแบบเรียน English Is Fun Book 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามหลักสูตร ประถมศึกษาพุทธศักราช 2521

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. คณะแผนผลการสอบวิชาภาษาอังกฤษ ปลายภาคต้น ปีการศึกษา 2526 ซึ่งผู้วิจัยใช้เป็นเกณฑ์ในการเลือกกลุ่มตัวอย่างประชากรนั้น ถือว่าเป็นคะแนนที่เชื่อถือได้ สามารถวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนได้
2. แผนการสอนวิชาภาษาอังกฤษตามวิธีที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ได้ผ่านการพิจารณาจากผู้บริหารแล้วถือว่ามีความเหมาะสมเพียงพอ

คำจำกัดความ

ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

การเลือกลำดับการฝึกกิจกรรมเอง

หมายถึง คะแนนที่ได้จากการ

ทดสอบ ด้วยแบบสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และได้ผ่านการ

วิเคราะห์หาค่าความยากและอำนาจจำแนกแล้ว

หมายถึง การฝึกกิจกรรมของ

กลุ่มทดลองซึ่งนักเรียนจะได้รับ

การฝึกกิจกรรมและใช้สื่อประกอบ

การฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยใช้

เนื้อหาตามแผนการสอนในคู่มือครู และนักเรียนจะมีโอกาสใกล้ชิดกับครูและจะเลือกลำดับการฝึกกิจกรรมตามความถนัดและความสามารถของแต่ละบุคคล นอกเหนือจากกิจกรรมหลัก 3 กิจกรรมภายในระยะเวลาที่กำหนดให้

การฝึกกิจกรรมตามแผนการสอนในคู่มือครู หมายถึง การฝึกกิจกรรมที่นักเรียนทำงานเป็นกลุ่มเพื่อฝึกการใช้ภาษา โดยครูมีหน้าที่จัดกลุ่มป้อนงานให้นักเรียนแต่ละกลุ่มทำ การเรียนการสอนจะดำเนินไปโดยอาศัยกิจกรรมเป็นสื่อในการเรียน ครูมีบทบาทในฐานะผู้จัดกิจกรรมและผู้ให้คำอธิบายว่ากิจกรรมนั้นๆ นักเรียนจะต้องทำอะไรบ้าง และเป็นผู้แนะนำในการฝึกภาษา (กระทรวงศึกษาธิการ, กรมวิชาการ 2525 : 3)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เป็นข้อมูลสำหรับครูและผู้ที่เกี่ยวข้องในการพิจารณาจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในระดับประถมศึกษาให้ได้ผล
2. เป็นแนวทางให้ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในการปรับปรุงวิธีการฝึกกิจกรรมกลุ่ม ในระดับประถมศึกษาต่อไป
3. เป็นตัวอย่างแก่ครูผู้สอน ในการนำหลักสูตรมาปรับใช้ให้เหมาะสมกับ

ผู้เขียน